

מסיכום הממצאים עולה, שהחלטה לעריכת הסקר התקבלה תוך הפרת סדרי מינהל תקינים ובניגוד להוראות מחייבות: ההחלטה נתקבלה בוועדה להזמנות תכנון חוץ, ולא בוועדה למחקרים וסקרים של משרד הבינוי והשיכון, כפי שמחייבות הוראות התכ"ם וכפי שהמשרד גם נוהג לגבי סקרים ומחקרים בנושאים שונים. הוועדה להזמנות תכנון חוץ אף לא נימקה את החלטה למסור את עבודת הסקר לגורם חוץ. היא הגדילה לעשות כאשר גם אישרה את העסקתו של עובד החוץ, בלי לערוך מכרז כמקובל לגבי הוצאה מעל 10,000 ש"ח, וללא בדיקת כישוריו המקצועיים לערוך סקר כזה. הליקויים בתהליך קבלת ההחלטות על עצם הסקר ועל הזמנת עובד חוץ לעריכתו, יחד עם הממצאים כפי שנקבעו בפרק זה, מצביעים בעליל על העדפה לא עניינית של עובד החוץ, העדפה שהתבטאה, בין היתר, בביצוע תשלומים ניכרים ללא כל יחס לתמורה. המשרד אף לא ערך בדיקה ראויה כדי לעמוד על העבודה שהשקיע עובד החוץ בסקר לפני שאישר לו את התשלומים על פי החשבונות שהגיש. מדובר בעבודה שתמורתה שילם המשרד 200,000 ש"ח, ושחרגה בהרבה מסכום המסגרת בסך 50,000 ש"ח, שנקבע לה מלכתחילה.

בתיעוד שבדקה הביקורת ובתשובת המשרד לא נמצאו הסברים מניחים את הדעת, למה נחוץ היה לערוך סקר שעה שהנתונים על שטחי הקרקע של המשרד שבנאמנות החברה מנוהלים בחברה ודו"ח ממוחשב, מפורט ומעודכן ממצאיה החברה למשרד מדי שנה בשנה. המשרד לא הצביע על ספקות ממשיים לגבי טיב הרישומים בחברה ושלמותם. גם לגבי שטחי קרקע אחרים, שאינם מנוהלים בחברת הנאמנות, יש למשרד נתונים ולא ברור על שום מה נמסרה לעובד החוץ עבודת הכנתם לשיווק של שטחי קרקע בלי שנתקבלה במשרד החלטה על שיווקם.

לדעת הביקורת, נוכח הליקויים והממצאים החמורים שנקבעו, מן הראוי שהנושא על כל היבטיו יקבל את מלוא ההתייחסות מצד הדרג הבכיר ביותר של המשרד וכי יוסקו הלקחים כדי למנוע הישנות מקרים מסוג זה בעתיד.

המרכז למיפוי ישראל - מערכת התמחיר

ריכוז ממצאים

המרכז למיפוי ישראל (לשעבר אגף המדידות) הוא הרשות הממלכתית ליצירת תשתית למיפוי המדינה, למתן שירותי מיפוי לצורכי הסדר קרקעות ולעריכת מדידות לביצוע פרויקטים הנדסיים בתחומים שונים.

במרבית המקרים מחייב המרכז את לקוחותיו בעד עבודות שהוא מבצע לפי תעריפים שקבע ולא לפי האגרות הנקובות בתקנות המדידות (אגרות), התשל"ז - 1977.

מדיניות המרכז היא לחייב לקוחות על בסיס עלות ללא הפקת רווח. לא נמצא מסמך שיקבע מדיניות מחירים זו. העקרון של מחירי עלות לא נשמר. אין למרכז הכלים החשבוניים לבדוק, אם אמנם כיסה את הוצאותיו עבור עבודות ללקוחות.

אומדני המחיר והכמויות שהוכנו לכל עבודה לא שימשו לצורך הערכת הביצוע והבדיקה של נכונות המחירים שהיו בסיס לחיוב הלקוחות.

המחירים של ימי עבודה לפי מחלקות שקבע המרכז לשנת 1986/7 היו נמוכים מהמחירים שהתבקשו לפי תחשיב שערך המרכז. חיוב הלקוחות בעד ימי עבודה לא כיסה את העלויות הכלולות במחיר יום עבודה. המרכז לא קבע קריטריונים לעדכון מחירים ולתדירות עריכת בדיקה יסודית של מרכיבי המחירים.

המחירים בעד הדפסה לא נבדקו באופן יסודי גם לאחר שנרכשה מכונת דפוס חדשה בתחילת שנות השמונים.

הד"ח החיצוני השנתי של המרכז הוא תקציבי, אינו ענייני ואינו מחלק נכונה את ההוצאות בין העבודות עבור מזמינים לבין עבודות המיפוי הממלכתיות.

תפקידים, מבנה, תקציב

המרכז למיפוי ישראל, לשעבר אגף המדידות במשרד הבינוי והשיכון, הוא הרשות הממלכתית ליצירת תשתית למיפוי המדינה ולמתן שירותים קרטוגרפיים¹³ וקדסטריים¹⁴.

הפעולות הבסיסיות ליצירת התשתית למיפוי המדינה ולמתן השירותים הן מדידות ומיפוי. חלק מהפעולות הן מדידות יסוד, ובמימון נושא תקציב המדינה. השאר, וזהו חלק הארי, מקיף פעולות שוטפות של מדידות ומיפוי עבור משרדי ממשלה, חברות שיכון ממשלתיות, עיריות, רשויות מקומיות וגורמים פרטיים. עבודות אלה מבוצעות תמורת תשלום.

המרכז מבצע את תפקידיו באמצעות חמש מחלקות מבצעיות: שדה ומחוזות; הסדר קרקעות; גיאודזיה ואוטומציה; פוטוגרמטריה; רפרודוקציה וקרטוגרפיה. המשרד הראשי של המרכז נמצא בתל אביב ולו חמישה משרדים אזוריים. בתחילת 1988 הועסקו במרכז 327 עובדים, מהם 277 עובדים במחלקות המבצעיות.

תקציב המרכז מהווה סעיף נפרד בתקציב משרד הבינוי והשיכון וחשבונו מנוהלים על בסיס תקציבי. הביצוע הסתכם בשנת 1987 ב- 11.3 מיליון ש"ח וב- 1986 ב- 8.8 מיליון ש"ח. לפי חישובי הביקורת, כ- 2/3 מהיקף העבודות בשנת 1987 נעשו עבור מזמינים שונים.

בחודשים מארס - מאי 1988 בדק משרד מבקר המדינה את השיטות ומערכת התמחיר, שלפיהם נוהג המרכז לחייב את לקוחותיו.

מדיניות מחירים

תקנות המדידות (אגרות) תשל"ז - 1977 קובעות את האגרות שרשאי המרכז לגבות בעד שירותים שהוא מעניק ללקוחותיו; האגרות מעודכנות פעמיים בשנה לפי העלייה במדד המחירים לצרכן. הביקורת העלתה, כי המרכז נהג לחייב רק חלק קטן מלקוחותיו לפי האגרות הקבועות בתקנות - בדרך כלל לקוחות מזדמנים שנוזקו לשירות חד פעמי - ולמעשה לא היה לחיוב זה השפעה של ממש על המחזור הכספי של המרכז. המרכז חייב את לקוחותיו הקבועים, שעבור כל אחד מהם ביצע מספר עבודות או עבודות בהיקף גדול שנמשכו תקופה ארוכה, יחסית, בהתאם לתעריפים שקבע לעצמו. גם עלויות העבודות,

13 קרטוגרפיה: הכנה והדפסה של מפות על יסוד מדידות ממקורות שונים.

14 קדסטר: רישום זכויות במקרקעין ליחידות קרקע מוגדרות על ידי מדידות.

שבמימון נשא תקציב המדינה, נרשמו לפי התעריפון. התעריפים היו בחלק מהמקרים נמוכים מהסכומים הנקובים בתקנות וביתרם - גבוהים יותר.

הביקורת העירה כי התקנות האמורות הן כלליות וחלות על כל הלקוחות של המרכז, ולפיכך לא היה מקום לקבוע תעריף נפרד עבור סוג מסוים של לקוחות. עיקר ההכנסות שהיו למרכז נבע מחיוב לפי התעריפון. ממצאי הביקורת המובאים להלן מתייחסים לתעריפון זה.

לא נמצא תיעוד על מדיניות מחירים לעבודות חוץ על בסיס עלות (COST) או כל בסיס אחר, וגם לא על השאלה אם כל מחלקה מכסה את עלויותיה, או שגרעונות מחלקה אחת (או יותר) מתכסים מעודפים של מחלקה אחרת (או יותר).

רוב העלויות נזקפות על פי תעריפים, בעיקר ימי עבודה, המהווים 67% מכלל ההוצאות, ויתרן לפי ההוצאות הממשיות. העלויות המינהליות של כל מחלקה נזקפות לעבודות אותה מחלקה על בסיס מספר העובדים המקצועיים, ואילו העלויות של ההנהלה המרכזית נזקפות למחלקות המבצעות לפי מספרם של כלל העובדים בהן. שגרת עבודה זו לא נוסחה בכתב. אין נהלים גם לגבי קביעת תעריפים אחרים, עידכון תחשיבים ותדירות בדיקתם מחדש.

הביקורת ערכה השוואה של הסכום הכולל של חיובי הלקוחות בשנת 1986 עם הסכום הכולל של העלויות באותה שנה, ולהלן תוצאותיה (באלפי ש"ח):

	חיוב לקוחות		עלויות		עודף/ (גירעון)	
	%		%		%	
מחלקת רפרודוקציה						
וקרטוגרפיה	100	4,242	75	3,165	25	1,077
שאר מחלקות	100	6,494	104	6,779	(4)	(285)
ס"ה	100	10,736	93	9,944	7	792

מהטבלה עולה, כי בשנת 1986 חייב המרכז את לקוחותיו בשיעור כולל של כ- 7% מעל העלות שהו עודף של כ-0.8 מיליון ש"ח. עודף זה שימש להפחתת ההוצאה של תקציב המדינה לעבודות הממלכתיות. עוד מתברר כי במחלקת הרפרודוקציה והקרטוגרפיה נוצר עודף ניכר של חיוב הלקוחות מעל העלויות בשעור של 25% (1.0 מיליון ש"ח), ואילו ביתר המחלקות הטכניות לא כיסה חיוב הלקוחות את ההוצאות.

העודף במחלקת הרפרודוקציה והקרטוגרפיה נובע מבית הדפוס. המחירים שנקבעו לעבודות הדפוס היו גבוהים ומעל לדרוש לכיסוי עלויות ההדפסה וכוללים תמלוגים עבור הדפסת המפות.

המסקנות העולות אפוא מהאמור לעיל הן, שהעקרון של חיוב הלקוחות במחירי העלות לא נשמר לא בדרגים המחלקתיים ולא בדרג המפעלי הכולל.

אומדני עבודות

הביקורת העלתה, שבמספר עבודות החל המרכז בביצוען והגיש ללקוחות חשבוניות ביניים בטרם שלח להם אומדנים. עוד העלתה הביקורת, כי האומדנים לא שמשו לצורך הערכה של עלות הביצוע ובידיקת נכונות התעריפים כדרוש. התברר שהמרכז נוהג לשנות את אומדני העבודות עם התקדמותן ובכמה עבודות נעשה השינוי בסמוך לפני סיומן כך שהאומדן הוא בחזקת הביצוע בפועל ועל כן חסר משמעות. בכמה עבודות נתגלו הפרשים משמעותיים בין מספר ימי העבודה בפועל לבין אומדן ימי העבודה או שלעבודות כלל לא היו אומדנים.

בתשובתו מיוני 1988 הסביר המרכז, כי לעתים קיימות סיבות אובייקטיביות ומקצועיות, המחייבות שינוי בשיטות העבודה בעת הביצוע, וכי נבדק כל שינוי באומדן ובמקרים רבים אף נערכת בדיקה מקיפה.

מרכיבי התמחיר

עלויות יום עבודה

העלות העיקרית בה נושא המרכז היא שכר עבודה, לרבות הוצאות נלוות. בשנת הכספים 1986 היתה ההוצאה לשכר עבודה כ-67% מכלל ההוצאות. לפיכך נודעת חשיבות יתירה לקביעה נכונה של מחיר יום עבודה. מ-1982 נוהג המרכז לחייב את לקוחותיו לפי מחירים מחלקתיים, מחיר לכל אחת ממחלקות הביצוע.

השוואה כוללת לשנת כספים 1986 של חיובי לקוחות, לרבות חיוב התקציב בעד עבודות ממלכתיות, אל העלויות בפועל, על פי דו"ח ביצוע התקציב, מצביעה על מחירים נמוכים מהעלות ליום עבודה, כלהלן:

אלפי ש"ח	
5,961	חיוב לקוחות בעד ימי עבודה
7,144	הוצאות הכלולות במחיר ליום עבודה
1,183	גרעון

הגרעון מסתכם ב-16.56% מהעלויות.

עד לשנת 1982 קבע המרכז את מחירי יום העבודה בהתבסס על מחירים שהיו בעבר. מחירים אלו עודכנו מזמן לזמן בדרך של שיערוך לפי מדד המחירים לצרכן או לפי שינויים בשכר העבודה. בשנת 1987 בדק המרכז מחדש את מחיריו. בעקבות הבדיקה קבע המרכז תעריף חדש ליום עבודה. על בסיס הנתונים הכספיים לשנת 1986 הכינה הביקורת תחשיב ליום עבודה. מהשוואה שערכה הביקורת בין התחשיב של המרכז וגם של הביקורת לבין התעריף החדש עולה, כי התעריף של המרכז היה בדרך כלל נמוך מהתחשיבים לעיל, אף כי הוא נקבע לאפריל 1987 ואילו התחשיבים משקפים את הביצוע ב-1986.

שימוש בצידוד

המחיר בעד שימוש במכונות ובציוד מורכב מפחת על עלות הציוד ומהוצאות אחזקה וביטוח. עלות הציוד היא העלות ההיסטורית, בדרך כלל במטבע חוץ; עלות זו מתורגמת לש"ח באורח שוטף לפי שערי החליפין. הפחת מחושב בהתאם לשימוש בציוד. במשך השנים חלו שינויים בשערי החליפין של השקל לעומת המטבעות הזרים ולכן חישוב הפחת בדרך האמורה איבד ממשמעותו. לדעת הביקורת מן הנכון הוא לתרגם את עלות הציוד לשקלים עם רכישתו ולהצמיד את הפחת למדד המחירים לצרכן, או למחירי חידוש.

כפי שהתברר, חלק מהציוד ממשיך להיות בשימוש גם לאחר שהסתיימה תקופת הפחתתו, ובכל זאת מחייב המרכז כמקודם באותם סכומים ושיעורים את הלקוחות בשל פחת ורבית. פירוש של דבר המרכז גובה מהלקוחות סכומים מעבר לכיסוי העלויות, מה שאינו מתיישב גם עם מדיניות העלויות שלו (OSTC). יתר על כן, גביית רבית על ההון - ובפרט לאחר שהמרכז כבר השיג את התשואה הנדרשת על ההון המושקע - אף היא אינה מתיישבת עם מדיניות זו.

בתשובתו מיוני 1988 הסביר המרכז, כי הוא נוהג לשפץ ציוד כדי לעשותו שמיש גם לאחר תום תקופת הפחת. השיפוץ כרוך בעלויות משמעותיות. הביקורת העירה, שעל המרכז לערוך במקרה זה תחשיב של עלות השיפוצים ולהעריך את תקופת השימוש הנוספת.

קרטוגרפיה

המחיר ללקוחות עבור עבודות דפוס נקבע על סמך בדיקות שנעשו לפני כעשר שנים, ומאז הוא מעודכן לפי עליית המדד. המחיר לא נבדק באופן יסודי גם לאחר שב-1981 רכש המרכז מכונת דפוס משוכללת, בעלת מפרטי פעילות חדשים. במהלך השנים הצטבר במרכז ידע קרטוגרפי נרחב, המאפשר לו להדפיס מפות, בלא שיהיה עליו לבצע פעולות מיפוי נוספות. המרכז מחייב את לקוחותיו בדמי המלוג בלא שקיבל החלטה מנומקת בכתב מלווה בתחשיב, על שיעורם.

בתשובתו הסביר המרכז כי הוא עומד לשנות את שיטת החיוב בעד דפוס, במגמה לקבוע מערכת תמחירית שתתאים למחלקת הדפוס שלו.

שירותי תחבורה

לצורך נסיעה לאתרים, שבהם מבצע המרכז עבודות מדידה, המרכז שוכר רכב ממנהל הרכב הממשלתי. בשנת 1986 הסתכמו ההוצאות לשכירת רכב והפעלתו ב-398,000 ש"ח ואילו הלקוחות חויבו ב-489,000 ש"ח 23% - מעל להוצאות בפועל. נמצא איפוא שהמרכז קבע תעריפים ללקוחותיו מעבר לעלויות. תעריפים אלו גבוהים גם בהתחשב בהוצאות המינהליות של המרכז להזמנת הרכב ולשימוש בו.

עדכון מחירים

המרכז לא הגדיר קריטריונים לעידכון מחירים, וגם לא קבע את תדירות עריכת בדיקה יסודית של מרכיבי המחירים ואימתי ניתן להסתפק בעידכון המחירים לפי עלייה במדד, בשער חליפין או בשכר. מספר עבודות התארכו שנים אחדות - לעיתים מעל 10 שנים - במהלכן חלו עיכובים והפסקות, בדרך כלל עקב צווים של בתי משפט. במקרים כאלה אין המרכז נוהג לבדוק ולעדכן את מחירי העבודות (בסכומים ובימי עבודה), אף כי פרקי הזמן הארוכים מרוקנים את התחשיבים מתוכן.

דיווח

דיווח שוטף

המרכז מפיק כמה דו"חות חדשיים, בהם: דו"חות על היקף חודשי ומצטבר של ביצוע העבודות; דו"חות חיוב חודשיים ומצטברים של לקוחות; דו"ח חודשי של גיול חובות; ועוד. דו"חות אלו מבוססים על המחירים המחושבים (מחירי האומדנים). התועלת המופקת מהדו"חות הקיימים היא מוגבלת לצורכי הגבייה מלקוחות והדיווח התקציבי. אין בדו"חות כדי לשמש מעקב אחר תקינות המחירים ואחר רמת הביצוע של העבודות ושל המחלקות. בתשובתו מנובמבר 1988 הודיע המרכז, כי סוכם על רכישת תוכנה שתאפשר ביצוע הבדיקות הדרושות בצורה נאותה.

המרכז מפיק דו"ח סטטיסטי עבור מחלקת הרפרודוקציה הקרטוגרפית. הדו"ח אמור לרכז את הנתונים הכלולים בדו"חות המפורטים על הביצוע החודשי של עבודות במחלקה זו. הביקורת העלתה, כי סיכומי הנתונים בדו"חות המפורטים אינם זהים עם הנתונים המרוכזים בדו"חות הסטטיסטיים, אף כי כל הנתונים אמורים להתקבל מאותו מקור. לדוגמה מתוך נתונים שריכזה

הביקורת לשנת הכספים 1986 עולה, כי בדו"חות הסטטיסטיים דווח על 32% ימי עבודה יותר מהכלול בדו"חות המפורטים, ואילו חיוב הלקוחות לפי הדו"חות הסטטיסטיים היה רק 89% מהחיוב ללקוחות לפי הדוחות המפורטים.

דיווח שנתי

הדיווח השנתי של המרכז הוא תקציבי. הטבלה להלן ערוכה לפי דו"ח ביצוע התקציב לשנים 1986 ו-1987 (באלפי ש"ח):

	<u>1987</u>		<u>1986</u>		
					מקורות:
	6,718		4,706		תקבולים מלקוחות: משרדי ממשלה
	9,680	2,962	7,377	2,671	מזמינים שונים
	1,623		1,395		תקבולים מתקציב המדינה
	<u>11,303</u>		<u>8,772</u>		ס"ה
					שימושים
	3,464	(31%)	1,698	(19%)	עבודות ממלכתיות
	7,839	(69%)	7,074	(81%)	עבודות עבור לקוחות
	<u>11,303</u>	<u>(100%)</u>	<u>8,772</u>	<u>(100%)</u>	ס"ה

סגירת התקציב נעשית בכך, שמראש נקבע, שסך כל המקורות והשימושים יהיה סך הכל המתקבל מדו"ח ביצוע התקציב. האיזון נעשה באמצעות הגדלה או הקטנה של התקבולים מתקציב המדינה. באופן זה, בשתי השנים שבהן היה למרכז עודף תקציבי מעבודות ללקוחות (1,841 אלפי ש"ח ב-1987 ו-303 אלפי ש"ח בשנת 1986), הוא שימש להפחתת ההוצאה של תקציב המדינה בעבודות ממלכתיות.

התשלומים הרשומים בתקציב עבור עבודות האגף הם תוצאה של יתרות מאזנות; אין הם מייצגים את ההיקף הנכון של העבודות, מפני שההוצאות לפי התקציב מבוססות על תשלומים בפועל, ואילו ההוצאות בעד העבודות ללקוחות מבוססות לפי מחירים מחושבים. לפי הערכת הביקורת, החלוקה של השימושים בין עבודות האגף לעבודות ללקוחות היא כדלהלן:

	<u>1987</u>		<u>1986</u>		
	אלפי ש"ח	%	אלפי ש"ח	%	שימושים
	5,042	45	3,112	35	עבודות ממלכתיות
	6,621	55	5,660	65	עבודות ללקוחות
	<u>11,303</u>	<u>100</u>	<u>8,772</u>	<u>100</u>	ס"ה

המרכז למיפוי ישראל נותן חלק גדול משירותיו, ברובם פעולות שוטפות של מדידות ומיפוי, תמורת תשלום למשרדי ממשלה, לחברות שיכון ממשלתיות, לרשויות מקומיות ולגורמים פרטיים.

עבודות אלו מהוות בשנים האחרונות כשני שלישים מהיקף פעילותו. גוף ממשלתי, הפועל לפי תקציב בהיקף כאמור, הופך אותו לגוף עסקי למחצה החייב להיערך ליצירת הכלים החשבונאיים, שיבטיחו כיסוי העלויות של העבודות המוזמנות שהוא מבצע.

המרכז מחייב את חלק הארי של לקוחותיו לפי תעריפים שקבע. תעריפים אלו היו נשוא הביקורת. הביקורת העירה, כי מלכתחילה החיוב צריך היה להיעשות רק על פי האגרות הנקובות בתקנות המדידות (אגרות), התשל"ז - 1977.

המרכז מנהל מספר חשבונות תמחיריים, עורך תחשיבים ומפיק דו"חות חודשיים על ביצוע עבודות. לדעת הביקורת, אין די בחשבונות, בתחשיבים ובדו"חות להבטחת בקרה על כיסוי ההוצאות, שכרוך בהן ביצוע העבודות. לדעת הביקורת, דרוש שלמרכז תהיה מערכת תמחיר יותר מפותחת - אין המדובר במערכת תמחיר קשוחה התואמת גוף עסקי או מסחרי, אלא במערכת מתוקנת שתבטיח מעקב אחר תקינות מחירי השירותים מבחינת מרכיבי העלויות וכיסוין. רצוי גם שהשיטה תאפשר מעקב אחר הספקן ורמת תפקודן של המחלקות המבצעות.

ענייני ניהול בחברות פרזות וחלמיש

ריכוז ממצאים

הדו"חות הכספיים לשנות הכספים 1984 - 1986 של חברת פרזות וחברת חלמיש והוגשו לדירקטוריונים ואושרו על ידם, עד כדי 12 חודשים לאחר תום שנת הכספים.

החלטות לאישור הדו"חות הכספיים והצעות התקציב של פרזות התקבלו בישיבות שהתקיימו ללא מניין חוקי.

חלק מן הפרוטוקולים של פרזות לא שיקפו בפירוט ראוי את ההליכים באותן ישיבות.

דירקטוריון פרזות לא קיבל החלטות לצעדים שיביאו לביטול הימנעויות של רואה החשבון מאז 1981 למאזני החברה בסעיפים מהותיים.

י"ר הדירקטוריון של חלמיש לא מסר בדין וחשבון שלו לשרים ולרשות החברות על הצעדים שבדעתו לנקוט לכיסוי הפסדי החברה.

הצעות התקציב של חברות פרזות וחלמיש לשנות הכספים 1983 - 1988 לא כללו נתונים על ביצוע התקציב לשנה השוטפת ולשנה הקודמת.

"פרזות" חברה ממשלתית-עירונית לשיכון ירושלים בע"מ ו"חלמיש" חברה ממשלתית-עירונית לשיכון בתל אביב-יפו בע"מ, הן חברות בבעלות שווה של המדינה והעיריות שבתחום פעולתן - שתיהן באחריות משרד הבינוי והשיכון ומשרד האוצר, שחוק החברות הממשלתיות התשל"ה-1975 חל עליהן.

חוק החברות הממשלתיות, קובע שורה של תפקידים וסמכויות, שהדירקטוריונים בחברות הממשלתיות אחראים להם. תחום מרכזי במסכת תפקידיו וסמכויותיו של הדירקטוריון הוא הכוונת הפעילות הפיננסית של החברה, בחינה ופיקוח עליה. מחובתו של הדירקטוריון לפי החוק לקבוע, בין היתר, את פעולותיה הפיננסיות של החברה, את תקציבה השנתי ודרך ביצועו והשימוש